

jeho spoludlužníkům, a dovolací soud schvaluje odůvodnění nižších soudů, pokud názor ten vyvozují i z obdobného ustanovení § 9 konk. ř. Ani ze solidárnosti závazku spoludlužníků nelze vyvoditi, že stavení promlčení přihláškou pohledávky ve vyrovnacím řízení má účinek i proti ostatním solidárním spoludlužníkům, neboť důvodem stavení promlčení jsou jen osobní skutečnosti, sběhnuvší se na straně dlužníka (§§ 1494 až 1496 obč. zák.), a působí proto stavení promlčení jen proti němu. Staví-li se podle § 9 vyr. ř. promlčení přihláškou pohledávky k vyrovnacímu řízení proto, že o jmění dlužníka bylo zahájeno vyrovnací řízení, jde rovněž o skutečnost, která se udála jen v osobě dlužníka a nikoli v osobách jeho spoludlužníků (tak i literatura: Ehrenzweig II/1 z roku 1928, str. 102, 103, Klang II, str. 303, odstavec D, a také komentář Stubenrauchův).

Čís. 15811.

Dodatečný souhlas Státního pozemkového úřadu se zatížením přiděleného pozemku působí ex tunc vůči všem s výjimkou těch osob, které nabyly platných práv na přiděleném pozemku v důvěře v knihy pozemkové.

Nerozhoduje, že souhlas se zatížením byl dán teprve po rozvrhovém roku.

(Rozh. ze dne 10. února 1937, Rv II 957/36.)

Povinný a úpadce František M. nabyt nemovitostí nucenou dražbou prodaných jako přidělu v pozemkové reformě. Dne 15. srpna 1928 (7. prosince 1927) byl na nich poznamenán zákaz zcizení bez souhlasu Státního pozemkového úřadu. Dne 7. října 1933 (za účinnosti malého přidělového zákona č. 93/1931 Sb. z. a n.) bylo na nemovitostech těch vloženo právo zástavní pro pohledávku žalovaného z dlužního úpisu ze dne 30. ledna 1932 v částce 12.000 Kč s přísl., a to bez souhlasu Státního pozemkového úřadu, ačkoli souhlasu toho bylo potřebí, ježto zákaz zatížení vázne na přidělených nemovitostech již ze zákona bez knihovního zápisu. Obě nemovitosti byly exekučně prodány v exekučním řízení, zahájeném na návrh žalobce jako správce konkursní podstaty povinného Františka M-a dne 11. března 1935. Při rozvrhovém roku dne 29. května 1935 vznesla žalující firma odpor proti přihlášené pohledávce žalovaného z dlužního úpisu ze dne 30. ledna 1932 proto, že knihovní zajištění pohledávky té je pro nedostatek souhlasu Státního pozemkového úřadu neplatné. V rozvrhovém usnesení ze dne 29. května 1935 bylo žalovanému na částečnou úhradu řečené pohledávky přikázáno 5.891 Kč 91 h jako zbytek rozvrhové podstaty a žalobkyně byla odkázána se svým odporem na pořad práva. Dne 29. srpna 1935, za sporu zahájeného v důsledku toho odporu v první stolici, dala obvodová úřadovna Státního pozemkového úřadu na dlužní úpis ze dne 30. ledna 1932 schvalovací vkladnou doložku. Nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Státní pozemkový úřad schválil dodatečně dlužní úpis, podle něhož bylo vloženo právo zástavní pro pohledávku žalovaného, a jde tedy jen o to, zda dodatečné schvá-

lení účinkuje ex tunc anebo ex nunc. Právní povaha dodatečného schválení spočívá v tom, že původní smlouva, jejíž platnost závisí na schválení, stane se dodatečně platná s účinkem od doby, kdy byla sjednána. Soud první stolice proto právem uznal, že dodatečné schválení účinkuje vůči žalobkyni, jež se nemůže odvolati na důvěru v pozemkovou knihu, zejména když podle knihovního stavu bylo právo vlastnické omezeno jen zákazem zcizení, nikoli zákazem zatížení ex tunc, takže právem zamítl hledě k § 406 c. ř. s. žalobní žádost.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dodatečný souhlas obvodové úřadovny Státního pozemkového úřadu působí co do konvalidace knihovního zápisu ex tunc, t. j. od té doby, kdy bylo zástavní právo pro pohledávku žalovaného vloženo, vůči všem kromě těch osob, které nabyly nějakých platných práv na nemovitostech v důvěře v knihu pozemkové, t. j. spolehajíce se na neplatnost vkladu zástavního práva pro pohledávku žalovaného. Poněvadž však takových osob v souzeném případě není, působí dodatečný souhlas obvodové úřadovny Státního pozemkového úřadu vůči věřitelům, jichž zájmy žalobce jako správce konkursní podstaty povinného Františka M. zastupuje, ex tunc, t. j. od doby knihovního vkladu práva zástavního pro pohledávku žalovaného a nezáleží na tom, že tento souhlas byl udělen až po dražebním a rozvrhovém roku (rozh. č. 9883 Sb. n. s.).

Čís. 15812.

Právní povaha smlouvy sjednané při propuštění zabrané půdy ze záboru mezi Státním pozemkovým úřadem a majitelem zabrané půdy, jíž převzal na sebe majitel propuštěných pozemků určité závazky.

Pořad práva pro žalobu, jíž se Československý stát domáhá na majiteli půdy, propuštěné ze záboru, splnění převzatého závazku propachtovati lihovar a škrobárnu družstevnímu lihovaru po případě lihovar na ponechané půdě združstevniti.

(Rozh. ze dne 11. února 1937, R I 1443/36.)

Žalující stát se domáhá výroku, že žalovaná je povinna propachtovati lihovar se škrobárnou v B. »Družstevnímu lihovaru, zapsanému společenstvu s r. o. v B.« za podmínek obsažených v »klausuli o združstevnění lihovarů« a k odůvodnění žaloby přednesl, že tento závazek vzala žalovaná na sebe před prováděním pozemkové reformy na velkostatku H., kdy byla se žalovanou sjednána dohoda o rozsahu převzetí zemědělské půdy a stanoveno, že lihovar v B. převzat nebude, ale že bude propachtován Družstevnímu lihovaru, kterýžto závazek žalovaná při předběžném řízení o propuštění nemovitostí, patřících k velkostatku H., ze záboru podle § 11 zák. ze dne 16. dubna 1919, č. 215 po případě § 20 zák. ze dne 20. ledna 1920, č. 81 Sb. z. a n. znovu potvrdila, ale přes opětné vyzvání dosud nesplnila. Proti žalobě namítla žalovaná mimo jiné nepřipustnost pořadu práva. P r v ý s o u d, uznáv tuto ná-